

Marc Timón: «Una cançó pop sempre té el repte de poder dir diverses coses en molt poc temps»

Parlem amb el músic de Castelló d'Empúries sobre el seu debut en solitari al món del pop-rock, 'Amalia'

Marc Timón | Marc Juan

Pocs artistes entenen la música d'una manera tan global com **Marc Timón** (Castelló d'Empúries, 1980). El músic ha compost infinitat de bandes sonores per a cinema i televisió, musicals i, fins i tot, el magnificat que va inaugurar el desembre passat l'Estrella de la Mare de Déu de la Sagrada Família, a Barcelona. Ara ha vist la llum el treball de debut del seu projecte personal de pop d'autor, *Amalia* (Segell Microscopi, 2022), que pren el nom de la seva àvia. Parlem amb ell sobre aquest viratge estilístic, el nou disc i sobre com entendre la música des de diferents àmbits.

Per què has decidit iniciar aquest projecte de pop-rock en solitari?

Doncs mira, jo sempre he estat molt vinculat al món del pop com a arranjador, sobretot al pop simfònic per la meua formació clàssica. A la vegada, el món del pop sempre m'ha atret perquè soc escriptor i periodista, i escriure les teves pròpies cançons, defensar-les i portar el teu propi imaginari a la societat és una cosa molt atractiva. Amb la música clàssica també ho pots fer, però des d'una altra banda. Jo sempre he treballat per a altres artistes, però va arribar un punt de la pandèmia en què vaig tenir el temps per compondre les meves cançons i així va ser com va néixer

aquest disc.

De fer el magnificat per a la inauguració de l'estel de la Sagrada Família a fer cançons de pop-rock. Com encares projectes a tan diferents?

Quan em poso a compondre i a crear, sempre parteixo de la mateixa base, que és explicar una història. Adopto exactament el mateix procés quan componc una sardana, una banda sonora o el magnificat. No varia absolutament res. L'important és tenir clar quina història vols narrar, des de quin punt de vista, amb quins matisos, amb quina poètica, amb quin color i, sobretot, amb quina instrumentació aconseguiràs transmetre més allò que persegueixes. Aquest és l'origen. Jo no crec en estils, en gèneres. Crec en les històries, i l'únic que varia és com les expliques i des d'on.

Quan compones bandes sonores o el mateix magnificat, no tens llibertat creativa per escriure lletres. En aquest projecte, en canvi, sí. Com has enfocat tot el treball líric i poètic?

Doncs mira, tenia moltes ganes de portar al pop el meu univers surrealista i alhora molt vinculat a la màgia i a la quotidianitat. Jo sempre he concebut la vida com una concatenació de fets completament banals i quotidians, però molt importants amb fets absolutament estratosfèrics i fantàstics que beuen de la màgia i d'allò que no coneixem. Vaig voler fer aquest àlbum de pop en què la mort anava a tenir un paper molt important, però des d'aquest cantó surrealista i màgic parlant de les metamorfosis que tenim a la vida i que impliquen canvis i evolucions d'un mateix ésser. Per això, hi ha des de cançons que parlen d'un gat i un hort fins a cançons que parlen d'extraterrestres o, fins i tot, un tema que m'interessa molt: què passa quan les persones dormim. El senzill "Perfums de nit" parla precisament d'això, de com unes bestioles i uns éssers es reuneixen al voltant d'un arbre i hi ha un bruixot de l'ànima guiat per uns robots petits que expliquen unes històries extraordinàries i màgiques. Nosaltres, quan dormim, ens perdem tot això.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=-XZHGBIG-HQ>

Per tant, tens aquesta voluntat d'arribar a llocs als quals la nostra realitat mundana no ens permet arribar?

Exacte! A mi sempre se m'ha fet molt escassa la realitat i, això que la realitat pot ser meravellosa. Te'n pots anar a Albanyà, remuntar el riu Muga amb uns pantalons i unes vambes i arribes a acostar-te a aquesta màgia. Tot i això, el nostre món diari, condicionat pel capitalisme, ens posa molt difícil accedir a la màgia. La màgia ens obre camins, portes i ens fa éssers més evolucionats.

Sovint es diu el tòpic que és molt més difícil fer música clàssica que una cançó de pop-rock. Quin ha estat el repte més gran a l'hora de liderar aquest projecte?

Tot és difícil, crear sempre és complicat. Evidentment, escriure una obra per a orquestra té una complexitat formal, d'instrumentació, de discurs, que fa que sigui un procés realment difícil. La cançó pop també té les seves dificultats concretes: en tres minuts, has de ser capaç de sintetitzar una idea potent i que expliqui quelcom que no sigui banal. Bé, també ho pot ser, però llavors ho has d'explicar pretesament. Una cançó pop sempre té el repte de poder dir diverses coses amb molt poc temps. Per altra banda, la sonoritat també és un altre repte. Et mous per les sonoritats més personals o vas a buscar sonoritats més comercials? Aquestes són algunes de les dificultats que comporta el pop. Finalment, també hi ha el dilema de fins a on estrenys la lletra. Estem acostumats que el *mainstream*, a grans trets, parli d'un imaginari molt semblant i d'una manera molt similar. Si vols que aquella cançó agradi, arribi i puguis fer negoci, fins a on pots apretar la lletra? En el meu cas, la dificultat més grossa era saber fins a quin punt puc esprémer aquest surrealisme que tant m'apassiona.

Això t'ha passat en alguna cançó concreta?

Sí, a "Cançó de bressol", que diu que *"els monstres existeixen i que s'han fixat en tu menut i que, per més que el cap et tapis, són dins l'habitació amb males intencions. Tapa't els peuetes que te'ls arrencaran, que no s'estan de bromes. Que en el món hi ha molt turment."* Clar, això és terrible. Quan estava fent aquesta cançó pensava: Mare de Déu! No és gens habitual que una cançó de bressol parli d'un monstre que agredeix els nens. A la vegada, però, m'agrada transmetre aquest món surrealista i agressiu. En el món del pop és on més m'ha costat. En la música simfònica, en canvi, ho he tingut molt més fàcil perquè és un món més obert a l'experimentació i a missatges

completament dissonants i subversius. En canvi, el pop se'l titlla d'art subversiu, però molts cops està a anys llum d'altres músiques que mostren un llenguatge molt més irreverent i poderós.

Creus, per tant, que el pop ofereix moltes menys alternatives que altres músiques?

El pop sovint acaba tirant de fórmules molt tancades. Es poden fer mil coses i queden mil coses per fer, però altra cosa és que el mercat ho vulgui absorbir. Hi ha gent que fa coses interessantíssimes. No obstant això, tothom ho fa també per a fer negoci i, per exemple, en aquest disc jo he volgut fer un llenguatge de l'estil **Coldplay** en català. I m'he plantejat per què no hi ha gaire **Coldplay** en català: és per què ningú en fa o per què no hi ha mercat? En un altre tema, faig un petit homenatge a **The Weeknd**. Per què no existeix aquest estil en català? Ens avergonyim o és perquè el mercat aquí demana una altra cosa? Aquí hi ha la clau de la qüestió. En el pop, tot el que no és absolutament *mainstream* se'n va al desert. Se'n va a emissores residuals i li posem l'etiqueta de cantautor. Realment, és molt difícil.

Marc Timón Foto: Marc Juan

Com ha estat el procés de producció del disc? Ha estat difícil?

Ha estat força senzill perquè l'he produït jo íntegrament, tot i que hi ha dues cançons en què el meu bon amic Ivan Torrent també hi ha posat la mà. No ha estat complex perquè el disc ha estat fet a Los Angeles quan va esclatar la pandèmia. El vaig fer tot sol a casa meva amb el meu equip i, al cap d'uns mesos, vaig tornar a Catalunya i amb l'Ivan Torrent li vam donar alguna volta a algun dels temes. Més endavant, vaig decidir substituir, en alguns dels temes, les bateries i els baixos sintetitzats per instruments reals, i els vam anar a gravar a la Bucbonera Studios. En realitat, però, són molt pocs temes del disc. En la majoria, les bateries i el baix estan molt seqüenciats, ja que com que el disc respira molta electrònica, crec que funcionaven millor que si n'hagués gravat de reals.

Has titulat el disc en homenatge a la teva àvia. Què és el que més t'has inspirat d'ella per a

fer aquest disc?

La veritat és que la meva àvia no m'ha inspirat explícitament a crear música. La inspiració de la meva àvia és la d'una persona amb una aura increïble i senzilla. Una persona que té 99 anys i està pensant en quins concerts m'anirà a veure al Palau de la Música al cap d'uns mesos és algú que viu la vida mirant-la cap endavant. És a dir, que no hi ha cap mena de por ni de recança. Hi ha gent que al final de la vida ja només està esperant el final i, per això, la inspiració de la meva àvia era tot el contrari: una dona que segueix projectant il·lusions. Ella mai de la vida pensava que es moriria i, de fet, ens ho vam arribar a pensar tots.

Marc Timón amb la banda Foto: Marc Juan

Parlem del directe. Serà amb el mateix format que el disc o incorporarà alguna novetat?

És una pregunta molt interessant... El directe és amb banda i amb seqüències que reproduïxen l'electrònica del disc. A la vegada, però, tampoc busquem calcar les cançons perquè jo soc molt defensor de sentir sorpreses i de descobrir què ens poden oferir de nou aquells músics que hi ha a l'escenari. Quan vaig a un concert com a espectador, no vull sentir un disc. Per sentir el disc, em quedo a casa i me'l poso. El que vull sentir és una reinterpretació del moment d'aquell disc. Per a mi, la clau és agafar molts bons músics, com l'Àlex Badia, en Roger pi, en Juli Bernardo, en Raül Juan... Són excel·lentíssims músics que aporten un plus per poder fer créixer les cançons. D'aquesta forma, la gent escolta les cançons sense grans canvis, però amb una vida nova que li donen aquests músics en tocar-les a la seva manera.

Creus que últimament s'està tendint massa a fer directes molt prefabricats?

Crec que tenim un problema greu perquè, traient bandes concretes, cada vegada hi ha més directes llençats amb bases programades i, llavors, l'experiència del directe es redueix a la veu i quatre coses. Jo soc un gran defensor de la música en directe que es crea allà mateix. Partint d'uns acords, unes cançons i unes línies proposades, a mi m'agrada que a cada concert es moguin coses noves.

